

NÁDASDY ÁDÁM

Közlési vágy

*Lakásban, délelőtt, vegyes szobákban,
mind különböző hőmérsékletű,
a falnak mondanám, ha értené,
hogy miért borzongat a hőkülönbség.
Hogy miért vágyom az egyenletesre.
Vonatra, amely nem áll meg sehol,
rádióra, mely csak zenét sugároz,
könyvre, melynek minden lapja fehérek.
Mert nincs mit mondanom. Hallgatva járok
szobáról szobára, ez kellemetlen,
próbálom hozzáedzeni magam
az utastársakhoz, a rádióhoz,
a kínosságig rámtaláló könyvhöz,
a kétségbeesett közlési vágyhoz.
Helyes; de nem kell mindent szétfecsegni.*

KÁNTOR PÉTER

A hallgatás falára

*Utólag persze könnyű lesz tisztán látni.
Csak hát lesz-e valaha is utólag?
És nincsenek-e most is figyelmeztető előjelek?
Felemelt ujjak, összevont szemöldökök?
Nem voltak-e és nincsenek-e komoly ellenvetések
többek részéről, ismételten, kezdettől fogva?
Ellenvetések, amiket soha nem lehetett volna
csak úgy lesöpörni az asztalról.
Mégis minduntalan le lettek söpörve az asztalról.
A vágy lesöpörte őket az asztalról.
A bármire igazolást találó erő és elszántság
képes volt száműzni minden logikát, ha kellett,
kukába hajította a kételyeket, az ellenérveket,
és acélösszá keményítette a szíveket,
valahányszor döntésre került a sor.
Aztán történt, ami történt. Ami történik.
Utólag minden meg lesz magyarázva, semmi kétség,
ahogy máskor is, mindig is meg lett magyarázva,*